

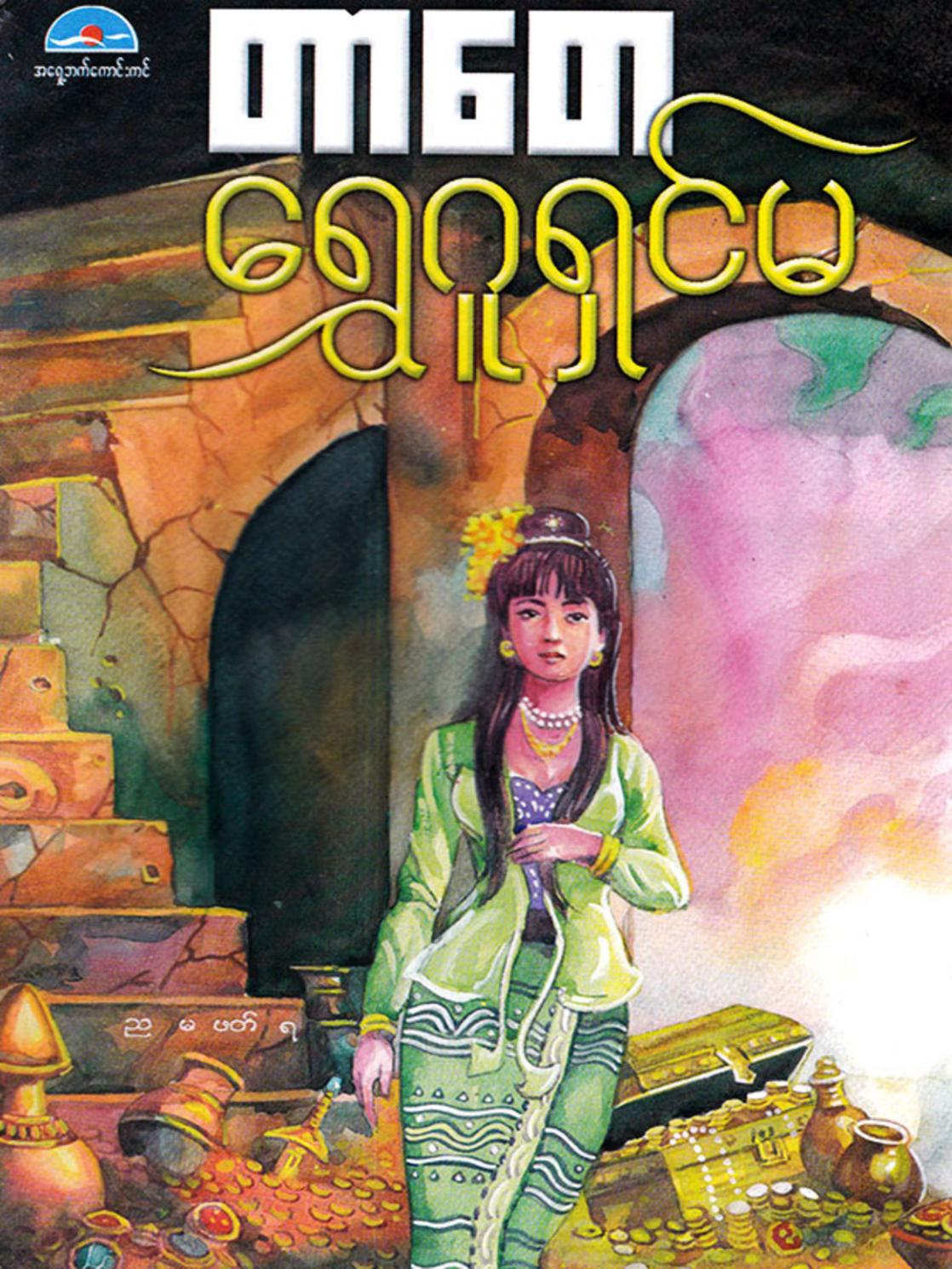

အလှူဘက်ကော်မရှင်

တမော

ရွှေဝရရင်ပေ

ည မ ဖတ် ရ

ရွှေဂူရှင်မ

ကျုပ်က မြို့မှာ ရောက်နေတာဗျ။

မြို့မှာ ရောက်နေတာလို့ ပြောတာထက် မြို့မှာ သောင်တင်နေတာ လို့ ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်ဗျ။ ဒီလိုမျိုး။ ကျုပ်က ဘကြီးကို တစ်နှစ် တစ် ခါ လာပြီး ကန်တော့နေကျလေဗျာ။ အခုလည်း ဘကြီးကို ကန်တော့ဖို့ လာတာပဲဗျ။ ဘကြီးကို ကန်တော့ပြီး မြို့မှာ တစ်ည အိပ်လိုက်တာမျိုး။ ကျုပ်အိပ်တဲ့ ညမှာ ပဲ ကျုပ်ဘကြီး လေထဖြတ်တာ။

ညတစ်နာရီထိုးလောက်ကြီးဗျ။ ဘကြီးက အိပ်ရာထဲကနေ ဝူးဝူးဝါး ဝါးတွေ အော်နေတာနဲ့ ကျုပ် နိုးသွားပြီး ပြေးကြည့်တော့ ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ပြီး ပါးစပ်ပါ ရွဲ့ရွဲ့ကြီး ဖြစ်နေတာမျိုး။ စကားပြောလို့ လုံး ဝမရတော့ဘဲ ဝူးဝါး ဝူးဝါး ဖြစ်နေတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက သတိတော့ မလစ်ဘူး။ သူ့အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ်ကိုချည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေတာ ။ ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငှက်ပျောဖူးပုလင်း နှစ်ပုလင်း တင်ထား တာ တွေ့တယ်။ ပုလင်းထဲမှာ ဝါဝါအရည်တွေ တွေ့တယ်ဗျ။

ဒီတော့မှ ကျုပ် သတိရသွားတာဗျ။ ဘကြီးအိမ်မှာ လာနေပြီး ကျော ငင်းတက်တုန်းက ဘကြီး လေငန်းဆေးဖော်ဖော်ပြီး လူတွေကိုပေးတာ သွားပြီးသတိရလိုက်တာမျိုး။ အဲဒီတုန်းက ဘကြီး ပြောတာကို ချက်ချင်း သတိရသွားပြီး စားပွဲပေါ်က ငှက်ပျောဖူးပုလင်းကြီးကို ဆွဲယူလိုက်တယ် ။ ပုလင်းကို ကပျာကယာ ဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တွေ့တဲ့ ဇွန်းနဲ့ ဘကြီးပါးစပ်ထဲကို ဆေးရည်တွေ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဆေးရည် နှစ်ဇွန်းတိုက်ပြီးတော့ ဘကြီးရဲ့ ရွဲ့နေတဲ့ ပါးကို ဆေးရည်နဲ့

နာနာ ပွတ်ပြီး ပြန်ဆွဲချပေးတာဗျ။

စွမ်းလိုက်တဲ့ ဆေးဗျာ။ လွှတ်စွမ်းတာဗျ။ ကျုပ်က ဆေးလိမ်းလိုက်၊ ဆွဲချလိုက် လုပ်ပေးလိုက်တာ ဘကြီးရဲ့ ပါးက တဖြည်းဖြည်း ပြန်တည့်လာရောဗျာ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာ တော့ လုံးလုံးပြန်တည့်သွားရောဗျို့။ ဘကြီးရဲ့ ရွဲ့နေတဲ့ ပါးစပ်ရော ရွဲ့နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပါ ပြန်တည့်သွားတာဗျို့။ ဘကြီးက စကားလည်း ပြောနိုင်သွားပြီဗျ။ ဒါကတော့ ဆေးရည်ကို ပါးစပ်ကနေ တိုက်လိုက်လို့ ထင်တယ်ဗျ။

ကျုပ်က ဘကြီးရဲ့ လက်မောင်းတွေရော၊ ကျောကုန်းရော ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးကို ဆေးရည်နဲ့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လိမ်းပြီး နှိပ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အင်္ကျီထူထူဝတ်ပေးပြီး စောင်ခြုံ ပေးထားလိုက်တယ်။

"တာတေ၊ မင်း မြင်ပြီမို့လား၊ ဘကြီးဆေးအစွမ်းကို"

"ဟုတ်ပ ဘကြီးရာ၊ ဘကြီးဆေးက လွှတ်စွမ်းတာ ကျုပ် ကိုယ်တွေ့ပဲလေဗျာ"

"မင်း ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်နေတုန်းက ဒီဆေးဖော်တာ နှစ်ခါ သုံးခါ တွေဖူးတယ်မို့လား"

"တွေ့ဖူးတယ်လေ ဘကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ်ပဲ ရှောက်ဘီလူးတွေ အရည်ညှစ်ပေးတာလေ"

"ဪ... အေး၊ အေး၊ ဟုတ်သားပဲ တာတေရဲ့ ၊ မင်းပဲ ရှောက်သီးတွေ အရည်ညှစ်ပေးတာ"

ဘကြီးဖော်တဲ့ လေငန်းဆေးကို ကျုပ် မှတ်မိတယ်ဗျ။ ရှောက်ဘီလူးတွေ တောကို မှာ ရတယ်ဗျို့။ ရှောက်ဘီလူးဆိုတာ သံပရာသီးသာသာ

လောက်ရှိတဲ့ ရှောက်သီးလေဗျာ။ အခွံထူထူမှာ အထွတ် အထွတ်တွေ ထွက်နေတဲ့ ရှောက်သီးလေ။

အဲဒီရှောက်ဘီလူးအရည် တစ်ပုလင်းရအောင် ညှစ်ရတယ်ဗျ။ တစ်ပုလင်းဆိုတာ ငှက်ပျောဖူးပုလင်းကို ပြောတာလေဗျာ။ ရှောက်ရည်တစ်ပုလင်း ရအောင်က တော်တော်ကို ညှစ်ရ တာဗျ။ ရှောက်သီးက သံပရာ သီးသာသာလေး ရှိတာလေဗျာ။

ရှောက်ရည်တစ်ပုလင်းနဲ့ ထန်းလျက်အရက်၊ ခေါင်ရေ သန့်သန့်တစ်ပုလင်း ရောရသဗျ။ ထန်းလျက်အရက်ဆိုတာ တောအရက်ကို ပြောတာလေဗျာ။ အဲဒီနှစ်ပုလင်းစာကို ကြွေရည်သုတ် ဇလုံထဲမှာ ထည့်ရတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မြေအိုးနဲ့ ကျိုရသဗျ။ အဲဒီနှစ်ပုလင်းစာကို တစ်ပုလင်းစာကျန်အောင် ကျိုရတယ်။ တစ်ပုလင်းစာ ကျန်ပြီဆိုတော့မှ အဆင်သင့်ဝယ်ထားတဲ့ ငါးလင်ပန်းသည်းခြေ အစိုဖြစ်ဖြစ်၊ အခြောက်ဖြစ်ဖြစ် လေးခု ငါးခုလောက် ထည့်ကျိုရတယ်။ ငါးလင်ပန်းသည်းခြေ ထည့်လိုက်တော့ အရည်ကို ဝါညိုညိုကြီး ဖြစ်လာရောဗျ။ ပြီးရင် ကုလားအော်သီးလို့ ခေါ်တဲ့ အာဝါးသီးရဲ့ အလယ်က အူတိုင်သုံးခု ထုတ်ပြီး ထည့်ကျိုရတယ်။ ငရုတ်သီးရဲ့ အူတိုင်မှာ က ငရုတ်စေ့လေးတွေ ပါတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအရည်ကို အအေးခံပြီး ငှက်ပျောဖူး ပုလင်းနဲ့ ထည့်ထားရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် လေဖြတ်လို့ ဘကြီးကို လာခေါ်ရင် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆေးပုလင်းကြီးကို ဆွဲပြီး လိုက်တော့တာပဲဗျ။

ဘကြီးက တဖြည်းဖြည်း နွေး လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ ဘကြီးကို စောင့်နေရတာပေါ့ဗျာ။ နောက်နေ့မနက်ရောက်တော့ ဆရာဝန်နဲ့ တော့ ပြရတာပေါ့ဗျာ။ ရွာကို လူကြုံ

နဲ့ အကြောင်းကြားတော့ အမေနဲ့ အဘလည်း လိုက်ချလာကြတာပေါ့။

ဒါနဲ့ ပဲ ကျုပ်လည်း မြို့မှာ သောင်တင်နေတော့တာဗျ။ ဘကြီး တော်တော်လေး ကောင်းလာတော့ ကျုပ်လည်း ပျင်းပျင်း ရှိတာနဲ့ မြို့ထဲက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေဆီ လျှောက် လည်ရတာပေါ့ဗျ။

"ဟေ့ တပည့်၊ အဲဒီ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေကို မထိနဲ့ မကိုင်နဲ့ ကြားလား။ လျှောက်လျှောက် တည့်တည့်လျှောက်၊ ငါ့နောက်က သိပ်မခွာနဲ့ ၊ ကပ်လျှောက် တပည့်။ ကပ်လျှောက်။ ဟေ့ကောင် တပည့် မင်း ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဘီလူးကောင်ကြီး လာနေပြီ၊ လာနေပြီ။ ငါ လုပ်လိုက်မယ်၊ မကြောက်နဲ့ တပည့် မကြောက်နဲ့ ၊ ငါ့ဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ ယမ်းလိုက်မယ်"

အသံပြာပြာကြီးနဲ့ အော်ပြောတာဗျ။ လူတွေလည်း အံ့လို့ ။ ကျုပ် ချက်ချင်းသွားပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးဗျ။ ဆံပင်ကြီး ဖားလျားချလို့ ။ သင်္ကန်းညိုညိုကြီးကလည်း စုတ် ပြတ်သတ်လို့ ဗျ။ လက်ထဲမှာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားတယ်။

"ဟာ... ရသေ့ အရူးကြီးကွ "

ကလေးနှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို တိုးပြီး လူအုပ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ မျက်နှာမှာ ပေါ်နေ တာပဲလေဗျ။

တချို့ကတော့ ရသေ့အရူးကြီးကို သနားတဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်နေတာဗျ။ တချို့ကျတော့လည်း မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ၊ ရယ်စရာလို့ သဘောထားတာပေါ့ဗျ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား ရသေ့ကြီး သိုက်တူးနေတာကွ "

"အေး ဟုတ်မယ်ကွ၊ လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဆေးတောင်ဝှေးလို့ သဘောထားပုံရသကွ"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုစရဲ့ ၊ အဲဒီဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ သိုက်ထဲက ဥစ္စာ စောင့် ဘီလူးတွေ၊ သရဲတွေကို ယမ်းပစ်လိုက်၊ ထိုးပစ်လိုက်၊ ရိုက်လိုက် လုပ်နေတာလေဗျာ၊ အတော်လေးတော့ ရယ်စရာကောင်းသားဗျ။ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။"

ပြောရင်းနဲ့ ဒီလူ ရယ်ရောဗျ။

"ဟေ့ကောင် ဘမှိုန်၊ မရယ်နဲ့ ကွ၊ မင်း ဝဋ်လိုက်နေဦးမယ်၊ ဒါ ရယ် စရာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သနားဖို့ ကောင်းတာ"

"ဟဲ့ တပည့်၊ မတီးနဲ့ ၊ မတီးနဲ့ ၊ အဲဒီမောင်းကို မတီးနဲ့ ၊ ဟာ ဒီကောင် ပြောနေတဲ့ ကြားက မောင်းကို တီးလိုက်ပြီ။ ဟာ ရေတွေ ရေတွေ ဂူနံ ရံက ရေလုံးကြီးတွေ ပန်းထွက် လာပြီဟ။ ကူးဟေ့၊ ကူး၊ ကူး၊ မသေချင် ရင် လွတ်အောင်ကူးကွ"

ရသေ့အရူးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝမ်းလျားမှောက်ချလိုက်ပြီး သဲ ထဲမှာ ရေကူးသလို ကူးနေရောဗျာ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

ကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးက ရယ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရသေ့ကြီးက သူ့ကို လူတွေ အုံကြည့်နေတာကို နည်းနည်းမှ သတိထားမိ ပုံမရဘူးဗျ။ သဲတောထဲမှာ ရေကူးနေတော့တာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဆက်မကြည့်ရက်တော့တာနဲ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိုမှ လည်း သွားချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ ဘကြီးအိမ်ကိုပဲ ကျုပ် ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂကို ကျုပ် မတွေ့

တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သတိတောင် သိပ်မရတော့ပါဘူး။ အခုလို ဗြဲနံ့ခနဲ ပြန်တွေ့လိုက်တော့ ကျုပ် အံ့ဩသွားတာပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ တွေ့ရပုံ တွေ့ရနည်းကလည်း အရူးကြီးအနေနဲ့ တွေ့ရတာဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကို မကောင်းတာဗျ။

ရသေ့အရူးကြီး ဦးဘောဂကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီရသေ့အရူးကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာကို ဘယ်သိကြမတုံးဗျ။ ဒီရသေ့ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ရူးသွား တယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သိကြမှာ တုံး။ ကျုပ်ကတော့ သိတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်က ဦးဘောဂနဲ့ အတူတူပါသွားခဲ့တဲ့ ကောင်လေဗျ။

ခင်ဗျားကိုတော့ ဒီအကြောင်း ပြောပြရမှာ ပေါ့ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကိုဗျ။

ကျုပ် သေသေချာချာကို မှတ်မိနေတဲ့ အကြောင်းပါဗျ။ ဒီတစ်သက်တော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပြာသိုလကြီးဗျ။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ လွှတ်အေးနေတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျ။ အဘနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က ဆောင်းမြေပဲတွေ နုတ်ပြီး သိမ်းဆည်းပြီးလို့ အားနေကြတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီဗျ။ နေ့ခင်း ဘက်ဆိုရင် ဝိုင်းထဲမှ ပဲလှန်းရတာလောက်ပဲ အလုပ်ရှိတာပေါ့ဗျ။

ပြာသိုညတွေဆိုတာ ကျုပ်တို့ အညာမှာ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့ ရကြတာမှ မဟုတ်တာဗျ။ စောင်ခြံပြီးတော့သာ ကွေးနေရတာ။ မှေးခနဲ ပျော်သွားလိုက်၊ နိုးလာလိုက်၊ ကွေးလိုက်နဲ့ မိုးကိုလင်းရော ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ မနက်ကျတော့လည်း အလုပ်ရှိတော့ ထကြရပြန်တာပါပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ အညာသားတွေနဲ့ အညာနွားတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ နွားနဲ့ ဖက်ပြီး ကြီးလာတဲ့ ကောင်တွေဆိုတာ

ကျုပ်တို့ မှ အစစ်ဗျ။ ဒီနွားတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ နဲ့ အတူတူ ယာထွန်လိုက်ကြ၊ အတူတူ ရေစည်တိုက်လိုက်ကြ၊ အတူတူသွားပြီး ထင်းခုတ်လိုက်ကြ၊ အတူတူသွားပြီး နှမ်းအိတ်၊ ပဲအိတ် တိုက်လိုက်ကြ။ ဟိုရွာ ဒီရွာကို လှည်းနဲ့ အတူတူ သွားလိုက်ကြလေဗျာ။ ခုရက်ကလေးတော့ နည်းနည်းအားတာနဲ့ ကျုပ်က မနက်အစောကြီး မထဘူးဗျ။ အိပ်ရာထဲမှာ ဇိမ်လုပ်ပြီး ကွေးနေတာမျိုး။

"တာတေရေ၊ တာတေ၊ နိုးပြီလားဟေ့"

အို... ဘယ်သူများ တုံးဗျာ၊ ဝိုင်းဝကနေ အာပြုကြီးနဲ့ ကုန်းအော်နေတာ။ ကျုပ်လည်း ခြုံထားတဲ့ စောင်တွေကို ခွာချပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ လှည်းနဲ့ လာတာဗျ။ ဝိုင်းဝမှာ လှည်းရပ်လို့ ကျုပ်ကို လှမ်းအော်နေတာ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒါ ဆပ်သမြောင်က ကိုအောင်ပွားဗျ။ လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ လက်မလေးတွေ ပွားနေတာ။ ဒီလူ ကျုပ်ဆီကို တစ်ခါမှ လာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရွာတွေမှာ အလှူအတန်းရှိမှ ဆုံတတ်တာဗျ။

ဆပ်သမြောင်ဆိုတာက ကျုပ်တို့ ရွာ ထနောင်းကုန်းနဲ့ ဆိုရင် တော်တော်လေး လှမ်းသေးတယ်။ ကြားမှာ မီးလောင်ကုန်းတို့၊ ငွေတွင်းကုန်းတို့ ကျော်သွားရသေးတာ။ အဲဒီနှစ်ရွာ ကျော်ပြီးမှ ဆပ်သမြောင်ကို ရောက်တာဗျ။

"ကိုအောင်ပွား လာလေဗျာ၊ လှည်းကို ဝိုင်းထဲအထိ မောင်းဝင်လိုက်"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝိုင်းထဲကို ပြေးဆင်းခဲ့တယ်။ ကိုအောင်ပွားကလည်း နွားဖြူကြီးနှစ်ကောင်ဆွဲတဲ့ သူ့လှည်းကို ဝိုင်းထဲ မောင်းဝင်လိုက်တယ်။ ကိုအောင်ပွားရဲ့ နွားကြီးတွေက တော်တော်ချောတာဗျ။ အလုံးရော ဒေါက်ရော ဘာမှ ကို ပြောစရာ မရှိတဲ့ နွားချောကြီး

တွေဗျ။

"လာဗျ၊ ကိုအောင်ပွား"

ကိုအောင်ပွားက နွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းကနေ ဖြုတ်လိုက်တယ်။ နွားတင်းကုပ် ဒီဘက်ထိပ်မှာ နွားတွေ ချလိုက်တယ်။ ကျုပ်က နွားစာခွက်ထဲကို စဉ်းပြီးသား ပြောင်းရိုးထည့်ပြီး ရေပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ က လူကိုတင် ဧည့်ခံကြတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ နွားပါရင် နွားကိုပါ ဧည့်ခံကြရတာဗျို့။

ကိုအောင်ပွားကို အမောပြေဖွာဖို့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး တည်လိုက်တယ်။ အမေက လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း ချပေးတယ်။ ကိုအောင်ပွားက အဘနဲ့ အမေ့ကို နှုတ်ဆက်တယ်။

"အောင်ပွား မင်းအဘ ကိုဘိုးရင်နဲ့ မင်းအမေ မစွာတို့ နေကောင်းကြရဲ့ လားကွ၊ မတွေ့တာ အတော်ကို ကြာနေပြီဟေ့"

"နေကောင်းကြပါတယ် ဘိုးညဏ်၊ ဘိုးညဏ်တို့ အရီးတို့ ရော နေကောင်းကြရဲ့ လား"

"အေး၊ ကောင်းပါတယ်ကွ၊ နို့ ထနောင်းကုန်းကို အလည်လာတာ လား၊ ကိစ္စရှိလို့ လား"

"တာတွေဆီကို လာတာ ဘိုးညဏ်ရဲ့ ၊ ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ ဗျ"

"ဪ... အေး အေး၊ ကဲ ဒါဆို မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပြောကြဆိုကြ၊ ဘိုးညဏ်နဲ့ မင်းအရီးက တောင်ပိုင်းက ကိုညိုတို့ အိမ်ကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုညိုတို့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ရှိလို့ ဖိတ်ထားတာ၊ မသွားလို့ မကောင်းဘူး ဟေ့"

အဘနဲ့ အမေ ဝိုင်းက ထွက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်လည်း

ကိုအောင်ပွားကို မေးလိုက်မိတယ်။

"ကိုအောင်ပွား၊ ကျုပ်ဆီကိုလာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့ တုံးဗျ"

ကိုအောင်ပွား ဆိုတဲ့ လူက ကျုပ်ထက် ဆယ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ လူပုံက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးဗျ။ လက်မနှစ်ဖက် စလုံးမှာ လက်ပွားလေးတွေနဲ့ ဗျ။ ဒီလူက လွတ် သဘောကောင်းတာဗျာ ။ ဆပ်သမြောင်က သာရေး နာရေးဆိုရင် ကိုအောင်ပွား မပါလို့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။

"ဒီလို တာတေရေ၊ ငါတို့ ဆပ်သမြောင် တောင်ကျောင်းက ဆရာ တော် ဦးဥတ္တမကို မင်း သိတယ်မို့လား"

"ဟာ သိတာပေါ့ ကိုအောင်ပွားရဲ့ "

"အေး၊ ဆရာတော် လွတ်လို့ ငါလာတာကွ၊ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ရ သွေနှစ်ပါး ရောက်နေတယ် "

"ရသွေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ရသွေတွေတုံးဗျ"

"ဘယ်က ရသွေလဲတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွ၊ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမ နဲ့ တော့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံပဲ၊ ရသွေကြီးရဲ့ ဘွဲ့က ဦးဘောဂတဲ့ ကွ၊ ရ သွေအငယ်လေးရဲ့ ဘွဲ့က ကိုသောမတဲ့ ။ ရသွေ ကြီးက အသက် ငါးဆ ယ်ကျော်လောက် ရှိမယ်၊ ရသွေလေးသောမက အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် လောက်ပဲ ရှိမယ်ကွ တာတေရ"

"သူတို့ ခင်ဗျားတို့ ဆပ်သမြောင်ကို ဘာလာလုပ်တာတုံးဗျ"

"သိုက်တူးမလို့ တဲ့ ကွ တာတေရ"

"ဘာဗျ၊ သိုက်တူးမလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကသိုက်တုံး"

"ပြဒါးပြာသိုက်လို့ ပြောတာပဲကွ၊ ဘယ်မှာ ရှိတာတုံးတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒီသိုက်ကို ဖွင့်ဖို့ အတွက်က စနေသား တစ်ယောက် လိုနေတယ်တဲ့ ကွ"

"ဗျာ၊ စနေသား လိုနေတယ် ဟုတ်လား ကိုအောင်ပွား၊ ခင်ဗျားတို့ ဆပ်သမ္မောင်မှာ စနေသားတွေ အများကြီးပါဗျာ၊ တင်ကြွေတို့ တင်ငွေတို့ ညီအစ်ကိုလည်း စနေသားတွေပဲဗျ"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လူတိုင်းခေါ်လို့ မရဘူးတဲ့ တာတေရ၊ လွတ်သတ္တိရှိပြီး လွတ်သစ္စာရှိရမှာ ဆိုပဲကွ။ ဆရာတော်က မင်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂက ချက်ချင်း ခေါ်ပေးပါလို့ ပြောတာနဲ့ ငါလာခေါ်တာကွ"

ဒါမျိုးတွေက ကျုပ် ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဘနဲ့ အမေ ပြန်လာတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ကိုအောင်ပွားရဲ့ လှည်းနဲ့ ဆပ်သမ္မောင်ကို ကျုပ် လိုက်ခဲ့တယ်။

ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကို မြင်တော့ ကျုပ် သဘောပေါက်တယ်ဗျ။ ရသေ့ကြီးဟာ တစ်ခုခုကို လုပ်တော့မယ် ဆိုရင် မဆုတ်မနစ် လုပ်မယ့်ရုပ်မျိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ရသေ့ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက နည်းနည်းပြူးနေတယ်။ ဒါဟာ အလိုလောဘ ကြီးတဲ့ သဘောကို ပြတာဗျ။ သူ့တပည့် ရသေ့သောမကတော့ ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ အသိဉာဏ်လည်း နည်းမယ့်ပုံပဲဗျ။

"ဒကာလေး တာတေ၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါကွယ်"

ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂက ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းတာဗျ။ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမကလည်း ကျုပ်ကို ကူညီဖို့ ပြောတယ်ဗျ။

"နေပါဦး ဘရသေ့ကြီးရဲ့ ၊ အခု တူးမယ့်သိုက်က ဘာသိုက်တုံး၊ ဘရသေ့က ဘာကို လိုချင်လို့ တူးမှာ တုံး"

ကျုပ်က တည့်ပဲ မေးလိုက်တယ်ဗျ။

"ဘရသေ့ အခုတူးမယ့်သိုက်က ပြဒါးပြာသိုက်ကွဲ့၊ ဘရသေ့က ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား ဘာမှ မမက်မောဘူး ကွဲ့၊ ပြဒါးပြာပဲ လိုချင်တာ၊ အဲဒီပြဒါးပြာ ရရင် ရွှေလိုချင်ရွှေ၊ ငွေလိုချင်ငွေ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ဘရသေ့ ထွက်ရပ်ကြွလို့ ရမယ်၊ ဒကာလေး တာတေ"

ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီည ဆပ်သမြောင် တောင်ကျောင်းမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး မနက်စောစော ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အလယ်ရိုးမပေါ်ကို ကျုပ်တို့ ရောက်တော့ ဘရသေ့ကြီးက သူ့ရဲ့ ဆေးတောင်ငှေးကြီးကို ထောက်ရင်း ထောက်ရင်းနဲ့ ရှေ့က ကြွတယ်။ သူ့နောက်က ကျုပ်က လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်နောက်ကမှ ရသေ့လေး သောမက လိုက်လာတယ်။ တောထဲ ရောက်ကတည်းက ရသေ့သောမက ဘုရားဂုဏ်တော်ကို မပြတ်ရွတ်တော့တာပဲဗျ။

ညရောက်တော့ ညောင်ပင်အကြီးကြီးနှစ်ပင် ပေါက်နေတဲ့ ကြားက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ အိပ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆိုတာက ကျုပ်နဲ့ ရသေ့သောမရယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘရသေ့ကြီး ဦးဘောဂကတော့ တစ်ညလုံး ပုတီးထိုင်စိပ်နေတာဗျ။ လကလည်း တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး လင်းနေအောင်ကို သာနေတာဗျ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ရသေ့ကြီးက ကျုပ်နဲ့ ရသေ့သောမကို နှိုးပြီး ကောက်ညှင်းကျည်တောက် အဆာပြေ ကျွေးတယ်။

"မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တို့ တော့ လာရှာတဲ့ နေရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ပြီကွဲ့။"

"ဟာ ဟုတ်လား ဘရသေ့၊ ဒါဆိုရင် ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မလိုဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီညောင်ပင်ကြီး နှစ်ပင်အောက်က မောင်တာတေ တို့ တစ်ညလုံး တက်အိပ်နေတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးဟာ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီး ရဲ့ ဝင်ပေါက်ကြီးပဲကွဲ့။ ကဲ အပေါ်က သစ်ရွက် ခြောက်တွေဖယ်ပြီး ကျောက်ဖျာကြီးကို နည်းနည်းလောက် ပွတ်တိုက်ကြည့်စမ်းကွယ်"

ရသေ့သောမနဲ့ ကျုပ်က တောင်ထန်းလက်အခြောက် တစ်ခုစီ ကောက်ယူပြီး ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို လှည်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျောက်ဖျာကြီး ပေါ်မှာ သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်တော့မှ ထောင့်လေးထောင့်မှာ ဘီလူးရုပ်တွေ တွေ့တော့တာမျိုး။

"ကဲ သေချာပြီ မောင်တာတေရေ၊ သောမနဲ့ မောင်တာတေ နောက်ဆုတ်ကြ၊ နောက်ဆုတ်ကြ၊ ကျုပ် သိုက်တံခါးဖွင့် တော့မယ်"

ရသေ့သောမနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က ညောင်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ရောက်သွားတဲ့ အထိ ဆုတ်လိုက်ကြတယ်။ ရသေ့ကြီးက ပါးစပ်ကနေ မန္တန်တွေ မပြတ်ရွတ်ပြီး လက်ထဲက ဆေး တောင်ဝှေးကြီးနဲ့ ကျောက်ဖျာကို လွှဲရိုက်လိုက်တယ်။

"ဝုန်း"

ဟာ ကျုပ်တို့ ရပ်နေတဲ့ မြေကြီးဆိုတာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်လှုပ်သွားလိုက်တာ ရသေ့သောမခမျာ ဖင်ထိုင်ရက်တောင် လဲကျသွားရော ဖျာ။

"ဝုန်း၊ ဂျုန်း၊ ဂျုန်း"

ဟာ ပွင့်သွားပြီမျိုး။ ကျောက်ဖျာကြီးအလယ်က ကွဲပြီး ရွှေသွားပြီဖျာ

။ ဟာ ကျောက်ဖျာအောက်မှာ အောက်ကိုဆင်းတဲ့ ကျောက်လှေကားကြီး ဗျ။ ကျုပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်လှေကားကြီး အဆုံးမှာ ကျောက် ဘီလူးရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ဗျ။ အစွယ်ပြူးပြူးနဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ရဲရဲတောက်နေတာဗျ။ လက်က လေးဖက်။ လက်တိုင်းမှာ ဓားတစ်လက်စီ ကိုင်ထားတာဗျို့။

ဘာမှ မပြောမဆိုတော့ဘဲ ရသေ့ကြီးက ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ရှေ့က ဆင်းသွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ရသေ့သောမလည်း ကျောက်လှေကားထစ်တွေအတိုင်း နင်းပြီး ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂရဲ့ နောက်က လိုက်ကြရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျောက်လှေကားထစ် ဆယ့်တစ်ထစ် ဆင်းပြီးတာနဲ့ ဆင်စွယ်ရောင်လို ပွေးနေတဲ့ ကျောက်သားကြမ်းပြင်ကြီးကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းမိရောဗျ။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ကျောက်သား ကြမ်းပြင်ကြီးပေါ်ကို ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပဲ လက်လေးဖက်နဲ့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးက အသက်ဝင်လာတော့တာပဲဗျို့။

"ဝီး၊ ဝီး၊ ဝီး၊ ဝီး"

လက်လေးဖက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓားတွေဟာ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲနဲ့ အကွက်ကျကျကို လှည့်နေတော့တာဗျာ။ ကျုပ်တို့ လူတွေမှာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဓားနှစ်လက်သိုင်းကိုတောင် မနည်း လှည့်နေရတာဗျ။ ဒီဘီလူးရုပ်ကြီးက အသက်ဝင် လာပြီး လက်လေးဖက်နဲ့ ဓားလေးချောင်းကို လှည့်နေလိုက်တာများ ဗျာ ဝီခနဲ ဝီခနဲကို ဖြစ်နေတာဗျို့။

ကျုပ်ရော ရသေ့သောမရော ကြောက်လိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ရသေ့ကြီးနောက်မှာ ကပ်နေကြရတော့တာဗျ။ ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲဗျ။ သူ့လက်ထဲက ဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ အသက်ဝင်နေတဲ့ ဘီလူးရုပ်ကြီးကို ထိုးမလို လုပ်လိုက်တာဗျ။ ဘီလူးရုပ်

ကြီး ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားပြီး နဂိုအတိုင်း ကျောက်ရုပ်ကြီး ပြန်ဖြစ်နေ
ရော့ဗျ။ ပညာတော်တော် ထက်တဲ့ ရသေ့ကြီးပဲလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်မိတ
ယ်။

ရသေ့ကြီးက ရှေ့ဆက်သွားတယ်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲကို ကျုပ်တို့
ဖြတ်ဝင်လိုက်တော့...

"ဟေး ခုတ်ကြဟေ့၊ ခုတ်ကြ၊ တစ်ယောက်မကျန် ခုတ်ဟေ့"

လို့ ညာသံပေးပြီး ပြေးထွက်လာတဲ့ ဓားသမားတွေ ဆယ်ယောက်
ကျော်ကျော်လောက် ရှိတယ်ဗျ။

ဓားသမားတွေအားလုံးဟာ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းကြီး
တွေဗျ။ သျှောင်တစောင်းတွေနဲ့ ပဝါအနီးတွေ ပေါင်းလို့ ။ လက်ထဲမှာ
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားတဲ့ ဓားရှည်တွေက အရောင်တလက်လက်
ကို ဖြစ်နေတာဗျ။

"ဟိတ်"

ရသေ့ကြီးက သူ့လက်ထဲက ဆေးတောင်ဝှေးကို ဝှေ့ရင်း 'ဟိတ်'လို့
အော်လိုက်တာ ပြေးထွက်လာတဲ့ ဓားသမားတွေဟာ ပြေးလာတဲ့ ပုံစံအ
တိုင်း ငြိမ်ကျသွားပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ရော့ဗျ။ ဒီတော့မှ
ကျုပ်လည်း အခန်းကျယ်ကြီးကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်မိတာဗျ။ ကျော
က်သားနံရံကြီးတွေက ဖြူဖွေးပြီး ချောမွေ့နေတာဗျ။ ဒီဂူကြီးဟာ အလ
ယ်ရိုးမတောင်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာတောင် ယုံဖို့ ခက်နေတာဗျ။
နန်းတော်တစ်ခုထဲကို ရောက်နေသလို ခံစားမိတယ်။ ဘရသေ့က ကျော
က်ရုပ် ဓားသမားတွေကြားကနေ ဖြတ်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့
ရသေ့သောမလည်း ဘရသေ့ကြီးနောက်က ကပ်ပြီး လိုက်ကြရတာပေါ့
ဗျ။ တော်တော်လေး သွားမိတော့ ပိတ်ထားတဲ့ နံရံကြီးနဲ့

ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရော့ဗျ။ ဘရသေ့က အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူ့ရဲ့ ဆေးတောင်ပေးနဲ့ ကျောက်တံခါးကြီးကို နှစ်ချက်ဆင့် ထိုးလိုက်တယ်။

"ဒေါက်၊ ဒေါက်၊ ကျွို၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟာ ကျောက်တံခါးကြီးက အတွင်းဘက်ကို လည်ပြီး ပွင့်သွားပြီဗျို့။

ဘရသေ့က ပွင့်သွားတဲ့ တံခါးပေါက်ကနေ တန်းဝင် သွားတာဗျ။ ကျုပ်တို့ လည်း လိုက်ရတာပေါ့ဗျ။ ဒီအခန်းက ပထမအခန်းနဲ့ အကျယ် အဝန်း အတူတူလောက်ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ နံရံတွေရော ကြမ်းခင်းရောက ငွေရောင်ဗျ။ ကျောက်သားတွေ ကျောက်သားပဲ၊ ငွေရောင် ကျောက်သားဗျ။ ။ နံရံမှာ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေ ထွန်းထားတော့ လင်းထိန်နေတာဗျ။ ပထမ ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဆင်စွယ်ရောင် အခန်းမှာ လည်း ဒီလို ကျောက်ဖယောင်း တိုင်တွေ နံရံမှာ ကပ်ပြီး ထွန်းထားတာပဲဗျ။

ဟော လာပြီဗျို့၊ ထွက် လာပြီ။ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ ပိုးသားထဘီ၊ အင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတွေဗျ။ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ထွက်လာကြတာ။ သူတို့ ထွက်လာတာနဲ့ ငွေရောင် အခန်းကြီးထဲမှာ မွှေးကြိုင်သွားတာဗျို့။ နတ်မိမယ်လေးတွေ နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်။ အားလုံးက လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီပြီး ထွက်လာကြတာဗျ။

"မောင်တာတေနဲ့ သောမ သတိထား၊ ဒါတွေဟာ သိုက်နန်းရှင်ရဲ့ မာယာတွေပဲ။ ဘာပဲပြောပြော စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောကြနဲ့ ကြားလား၊ ငါ့အနောက်မှာ ကပ်နေနေနော် သောမ။ မောင်တာတေက အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့တော့ စိတ်မပူဘူး"

တရွေ့ရွေ့နဲ့ လျှောက်လာတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတွေက နှစ်စုခွဲလိုက်ကြတယ်ဗျ။ တစ်စုက ကျုပ်တို့ ရဲ့ လက်ယာဘက်၊ တစ်စုက ကျုပ်တို့ ရဲ့ လ

က်ဝဲဘက်ကို ကပ်လာတယ်။ အစိမ်းရောင် နတ်မိမယ်လေးတွေက တစ်စု၊ အဝါရောင် နတ်မိမယ်လေးတွေက တစ်စုပျ။

ဒီတော့မှ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်မိတာ၊ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်စတွေက ပါးပါးလွှာလွှာလေးတွေပျ။ အတွင်းက နတ်မိမယ်တွေရဲ့ အလှအပကို အထင်းသား မြင်နေရတာမျိုး။ ကျုပ် ရသေ့သောမကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရသေ့သောမက မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြီး နတ်မိမယ်လေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေရောပျ။ ရသေ့သောမရဲ့ အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ တာမျိုး။ နတ်မိမယ်လေးတွေက သူတို့ ရဲ့ ဖွေးနုနေတဲ့ လက်သွယ် သွယ်လေးတွေကို ထိုးပေးပြီး...

"နှမတော်ကို ချစ်ကျွမ်းဝင်တယ်ဆိုရင် လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပါ မောင်တော်၊ ချက်ချင်းပဲ မောင်တော်နဲ့ နှမတော် ပန်းမွှေ့ရာပေါ်ကို ရောက်သွားမှာ ပါ။ မောင်တော် စိတ်တိုင်းကျ ပျော်မွှေ့နိုင်မှာ ပါ မောင်တော်၊ နှမတော်ရဲ့ လက်ကိုသာ ကိုင်လိုက်ပါ"

ရသေ့ကြီးက မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လိုက်ပြီး ...

"ဟိတ်၊ ဖျန်း"

‘ဟိတ်’ ခနဲ အော်ပြီး ငွေရောင်ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်နဲ့ ‘ဖျန်း’ ခနဲ မြည်အောင် ပေါက်လိုက်တာ။

ဟာ၊ ပျောက်သွားပြီမျိုး။ နတ်မိမယ်လေးတွေ ပျောက်သွားပြီ။ ဒီတော့မှ ရသေ့သောမလည်း အတုန်အရီတွေ ရပ်သွားသမျိုး။

ရသေ့ကြီးက ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ရှေ့ဆက်သွားတယ်။ ရှေ့မှာ ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ချပ် ပိတ်နေရောပျ။

"တောက်"

ရသေ့ကြီးက တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီးတော့ ကျောက်တံခါးကြီးကို ဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ နှစ်ချက် ဆင့်ထိုးလိုက်တယ်။

"ဒေါက်၊ ဒေါက်"

မပွင့်ဘူးဗျ။ တံခါးက ပွင့်ဖို့ နေနေသာ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူး။ ရသေ့ကြီးက မန္တန်တစ်ခု ရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ ကျောက်တံခါးကြီးကို ရိုက်လိုက်တယ်။

"ဒုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ကျီ၊ ကျီ"

ဟော ပွင့်ပြီဗျို့။ ကျောက်တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီ။ ဟာ ... ရွှေရောင်တွေ ဝင်းနေပါလား။

"မောင်တာတေနဲ့ သောမ သတိထားကြ၊ ဒါ နောက်ဆုံး စမ်းသပ်တဲ့ အခန်းပဲ၊ ဒီအခန်းကျော်သွားရင် ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပြဒါးပြာ တွေလိမ့်မကွဲ့။ ဒီအခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ယူဖို့ မပြောနဲ့ ထိတောင် မထိနဲ့ ကြားလား၊ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ ဘာပစ္စည်းကိုမှ မထိနဲ့၊ ကြားကြလား၊ ကဲ လာ ဝင်မယ်"

ရသေ့ကြီးက သူ့ရဲ့ ဆေးတောင်ဝှေးကြီးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ပြီး ရှေ့က ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ က သူ့နောက်က လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

အို... များ လိုက်တဲ့ ရတနာတွေဗျာ။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးက ရွှေရောင်ဗျ။ နံရံတွေရော၊ ကြမ်းခင်းရော ရွှေရောင်ဗျ။ နံရံမှာ ထွန်းထားတဲ့ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေ အားလုံးလည်း ရွှေရောင်ပဲဗျာ။ မီးရောင်အောက်မှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတဲ့ ရတနာသေတ္တာတွေဟာ ဘယ်နှလုံးဆိုတာ ရေတောင် မရေနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ရွှေရောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပုံ

ထားတဲ့ ရတနာတွေ၊ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ၊ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ၊ ရွှေရုပ်တုတွေ၊ ရွှေပုတီး၊ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေခြေချင်း၊ ပတ္တမြား၊ မြ၊ နီလာ၊ စိန်၊ သန္တာ၊ ဂေါ်မုတ်၊ ပုလဲ ရတနာမျိုးစုံက မီးရောင်အောက်မှာ တလက်လက် တဖိတ်ဖိတ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လောဘကို ဖိတ်ခေါ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ရတနာပုံကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားတော့ ရွှေတံခါးကြီး ပိတ်လို့ ဗျ။ ရွှေသားအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တံခါးဗျ။ ရသေ့ကြီးက မန္တန်သုံးလေးပုဒ်ရွတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဆေးတောင်ပေးနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။

"ဒုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟော ရွှေတံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီဗျို့။ ဟာ ပတ္တမြား အရောင်ပါလား။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပတ္တမြားအရောင် တောက်နေပြီး ရဲရဲနီနေတဲ့ အခန်းကြီးဗျ။ နံရံလည်း ပတ္တမြား၊ ကြမ်းခင်းလည်း ပတ္တမြား၊ မျက်နှာကြက်လည်း ပတ္တမြား။ ဟာ သိုက်နန်းရှင်ပါလား။ အနီရောင်ထဘီနဲ့ ခါးတောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မတ်တတ်စုံရပ်ပြီး ရသေ့ကြီးကို လက်အုပ်ချီ ထားတယ်။ လှလိုက်တဲ့ မိန်းမဗျာ။ ကျုပ်တစ်သက် မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကို မယှဉ်သာအောင်လှတဲ့ မိန်းမဗျာ။ ငွေရောင်အခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ နတ်မိမယ်တွေ လှတယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ အတွေးဟာ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းကို မသိတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆင်စွယ်ကို ထုထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေးများ လားလို့ တောင် ထင်မိရဲ့ ဗျာ ။ ပြေပြစ်လှတဲ့ နဖူးပြင်ရဲ့ အောက်မှာ နက်မှောင်နေတဲ့ မျက်ခုံး နှစ်ခုက စင်ရော်တောင်လို ကော့ကော့လေးဗျ။ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မဟူရာလို နက်မှောင်ပြီး ကြယ်ပွင့်လေးတွေလို တလက်လက် တောက်ပနေတယ်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားက ဖြောင့် စင်းတဲ့ နှာတံလေးက လေး

ကိုင်းသဖွယ် နှုတ်ခမ်းကလေးရဲ့ အပေါ်မှာ အဆုံးသတ်ပြီး နီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာက မပြုံးပေမဲ့ ပြုံးနေသယောင်ယောင်လေးဗျ။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မဆူ မကြုံ၊ မနိမ့် မမြင့် အလွန်ကို တင့်တယ်လွန်း လှပါတယ်ဗျ။ ရေအပြင်ထက်မှာ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နေတဲ့ ပဒုမ္မာကြာပန်းတစ်ပွင့်ကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲဗျ။

သူရပ်နေတဲ့ အနောက်မှာ ရွှေလှေကားထစ်တွေဗျ။ အားလုံး ကိုးထစ်ရှိတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ တော့ ရတနာမျိုးစုံ စီခြယ်ထားတဲ့ ရွှေပလ္လင်လေးဗျ။ အမြင့်က ကျုပ် ရင်စို့လောက် ရှိမယ်။ အဲဒီရွှေပလ္လင်ပေါ်မှာ မှ ရွှေကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်၊ ရွှေကြာပွင့်ရဲ့ အလယ်က ပန်းဝတ်ဆံနေရာမှာ ရွှေကလပ်တစ်ခုဗျ။ အဲဒီရွှေကလပ်ပေါ်မှာ ဖန်ပေါင်းချောင်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့ ရွှေကြုတ်ကလေးဗျ။ နှစ်လက်မလုံးလောက်ရှိပြီး အမြင့်က ခြောက်လက်မလောက် ရှိမယ်။ ရွှေကြုတ်ရဲ့ အပေါ်မှာ ရုပ်ကြွလေးတွေ ဖော်ထားသေးသဗျ။ ရသေ့ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အဲဒီရွှေကြုတ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

"သိုက်နန်းရှင် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်မဟာ ဟောဒီ ရွှေဂူသိုက်နန်းကြီးရဲ့ သိုက်နန်းရှင်ပါဘုရား"

"ဪ၊ ဪ၊ ရွှေဂူရှင်မ နန်းကြာမုံ ဆိုတာ ဒကာမလေးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ရွှေဂူရှင်မ နန်းကြာမုံပါဘုရား၊ ဒီပြဒါးပြာသိုက်ကို စောင့်ရတဲ့ သူပါဘုရား"

ဘရသေ့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဒီမှာ ရွှေဂူရှင်မ နန်းကြာမုံ၊ ဘရသေ့ ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းကြဖို့"

ရာ ဟောဒီပြဒါးပြာရမှ ဖြစ်မှာ မို့ ဟောဟိုက ကြာကလပ်ပေါ်မှာ တင် ထားတဲ့ ပြဒါးပြာရွှေကြုတ်ကို အလှူခံပါတယ် ဒကာမလေး။"

"ဒီပြဒါးပြာဟာ လှူလို့ လည်း မရ၊ ပေးလို့ လည်း မရတဲ့ အရာပါဘု ရား၊ အထက်က ဘိုးဘိုးကြီး ဘုရားတို့ ရဲ့ အမိန့်အရ အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ရမှာ ပါဘုရား၊ တပည့်တော်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေကို အရှင်ဘုရားတို့ ကြိုက်သလောက် ယူသွားပါ ဘုရား။ ဒီပြဒါးပြာကိုတော့ ပေးဖို့ နေနေသာ သာ လက်နဲ့ တောင် အထိမခံနိုင်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်မကို သနား တယ်ဆိုရင် ဒီကပဲလှည့်ပြီး ပြန်တော်မူပါ ဘရသေ့ကြီးဘုရား။"

"ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုမှ ဖြင့် ရအောင် ယူရတော့မှာ ပေါ့လေ"

ဘရသေ့က သူ့ဆေးတောင်ဝှေးကို ကြမ်းပြင်မှာ ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ထောက်လိုက်တယ်ဗျ။ ဒီမှာ တင် ပတ္တမြားခန်းဆောင်ရဲ့ ထောင့်လေး ထောင့်မှာ ရပ်နေတဲ့ တင်းပုတ်ကိုင် ဘီလူးရုပ်ကြီး လေးရုပ် အသက်ဝင် လာရောဗျို့။ တင်းပုတ်ကြီးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ ဘက်ကို လျှောက်လာရောဗျာ။ ဒီအချိန်မှာ ဘရသေ့က မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မန္တန်ရွတ်နေတာဗျ။ ဘရသေ့က မန္တန်ကို အရပ်လေးမျက်နှာ လှည့်ပြီး ရွတ်တာ။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးတောင်ဝှေးကနေ အခိုးအလှုံ့ တွေ ထွက်လာတာဗျို့။ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီး လေးကောင်က တရွေ့ ရွေ့နဲ့ ကပ်လာကြတာ ကျုပ်တို့ နဲ့ ဆယ်ပေလောက်ပဲ ကွာတော့တာဗျ။

"ဟိတ်"

ဘရသေ့ ထအော်လိုက်တော့ ဘီလူးရုပ်ကြီး လေးရုပ်ဟာ လက်ကြီး တွေ မြှောက်ရက်သားနဲ့ ကျောက်ရုပ်ပြန်ဖြစ်သွားကြရော ဗျို့။

"ဟဲ့၊ ဖယ်စမ်း ရွှေဂူရှင်မ"

ဘရသေ့က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့တောင်ဝှေးနဲ့ ရွှေဂူရှင်မ ဘက်ကို ဝှေ့လိုက်တာ တောင်ဝှေးက မီးခိုးလုံးကြီး ထွက်သွားပြီး ရွှေဂူရှင်မဟာ နေရာမှာ တင် ခွေကျသွားရောဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် ရွှေဂူရှင်မကို သနားလိုက် တာဗျာ။ ပြေးပြီး ပွေ့ထူပေးချင်လိုက်တာ။ စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရ တယ်။

ဘရသေ့က ရှေ့ဆက်သွားပြီ။ ကျုပ်လည်း နောက်က ကပ်လိုက်လာ တယ်။ ဘရသေ့က ရွှေလှေကား ကိုးထစ်ကို စပြီး တက်ပြီဗျ။ တစ်ထစ်၊ နှစ်ထစ်၊ သုံးထစ်၊ လေးထစ်၊ ငါးထစ်။

"စည်းပေါက်သွားပြီဟေ့၊ ဝိုင်းကြဟ၊ ဝိုင်းကြ"

ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားတဲ့ အသံကြီးဗျ။ ကျုပ်လည်း လန့်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟာ"

ရသေ့သောမက ကျုပ်နောက်မှာ ပါမှ မလာဘဲ။ သတိမေ့ပြီး လဲကျ နေတဲ့ ရွှေဂူရှင်မကို ရသေ့သောမက ပွေ့ထားလို့ ပါလား။

"နောင်၊ နောင်၊ နောင်၊ နောင်"

ဟာ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး မောင်းတီးသံတွေ ဆူညံပြီး ကျောက်တုံးကြီး တွေ လိမ့်ကျလာတဲ့ အသံတွေလည်း ကြားရတယ်ဗျာ။ လူတစ်ထောင် လောက် ညာသံပေးပြီး ပြေးလာတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ကျုပ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်းထလို့ ဗျာ။

"ဝုန်း၊ ဝေါ၊ ဝေါ"

ဟာ ကျောက်နံရံကြီးတွေမှာ အပေါက်ကြီးတွေ ပေါ် လာပြီး

ရေလုံးကြီးတွေ ပန်းထွက်လာရောဖို့။

"ပြေး၊ ပြေး၊ မောင်တာတေ၊ ပြေးတော့၊ တော်တော် မိုက်တဲ့ သောမ၊ ဒင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ မောင်တာတေ လွတ်အောင် ပြေးပေတော့"

ကျုပ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး စွတ်ပြေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ထွက်ပေါက်ကို ရောက်ပြီဗျ။ ကျောက်လှေကားတွေပေါ်ကို ပြေးအတက်မှာ ...

"ဝုန်း"

နောက်က ပါလာတဲ့ ရေလုံးကြီးက ကျုပ်ကို ပြေးရိုက်လိုက်တယ်။ ကျုပ် ရေလုံးကြီးနဲ့ ပါသွားရောဖို့။ ကျုပ် သတိရလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုဘေးက ကျောက် တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေတာပဲဗျာ။ ကျုပ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး။ သတိမေ့နေတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားမှန်းလည်း မသိဘူးဗျ။

စမ်းချောင်းထဲက ရေကို လက်ခုပ်နဲ့ ခပ်သောက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ တောထဲကထွက်ဖို့ မှန်းပြီး လျှောက်လာတယ်။ တော်တော်လေး လျှောက်မိတော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတာက ညောင်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ဗျ။

"ဟာ"

ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထသွားတော့တာ ဖို့။ ဒါ ရွှေဂူသိုက်ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်က ညောင်ပင်ကြီးတွေဗျ။ ကျုပ် လျှောက်ရင်းနဲ့ ရွှေဂူသိုက်ကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မတွေးတော့ဘဲ နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်

"မောင်တာတေ၊ နေပါဦးကွဲ့။"

ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲထပြီး ဆံပင်တွေပါ ထောင်သွားတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်ဗျာ။ ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ်သူ ခေါ်လိုက်တာတုံး။ သိုက်ထဲက ကျောက်ဘီလူးကြီးတွေများ လားလို့ တွေးမိပြီး ကျုပ်နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရဲ့ နောက်က ထွက်လာတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ အပေါ်ဖြူ၊ အောက်ဖြူ၊ ပဝါဖြူ ပေါင်းလို့ ။ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးလည်း လွယ်ထားတယ်။ လွယ်အိတ်ကတော့ အစိမ်းရောင် ဗျ။

"ဟာ... အဘိုးပါလား"

ဟုတ်တယ်ဗျ။ (မဖဲဝါ မဝင်ရ)မှာ ကျုပ်ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ ကုန်းတန်းရွာဟောင်းကြီးက အဘိုးဆရာကြီးဗျ။ ကျုပ်ကို အင်းလက်ကိုင်ပဝါစည်းပြီး ရွာဟောင်းကြီး အကြောင်းကို ပြခဲ့တာလေ ဗျာ။ အဖေရှင်လို့ ခေါ်တဲ့ အဘိုးဆရာကြီးလေ။ (ခင်ဗျား မေ့နေရင်တော့ ‘မဖဲဝါ မဝင်ရ’ ကို ပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်ဗျာ)

"မောင်တာတေ အဘိုးကို မှတ်မိသားပဲ၊ ဘယ့်နှယ်တုံးကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ရသေ့သိုက်ဆရာနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့တာ တော်တော်မှ ဗဟု သုတ ရရဲ့ လား"

"ဟာ မပြောပါနဲ့ တော့ အဘိုးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ကံကောင်းလို့ မသေတာဗျာ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား မင်းကွာ တော်တော်စပ်စုချင်တဲ့ သူငယ်ပဲ၊ ရသေ့သိုက်ဆရာကို ဘယ်လိုများ တွေ့ပြီး လိုက်လာတာတုံး"

ကျုပ်က အဘိုးဆရာကြီး အဖေရှင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို

က်တော့ အဘိုးက ကျုပ်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ကြည့်တယ်ဗျ။

"ကဲ မောင်တာတေ၊ အဘိုးပြောတာ နားထောင်၊ သိုက်ထဲမှာ ရွှေဂူရှင်မ အခုထိ သတိမရသေးဘူးကွဲ့။"

"ဟာ ဟုတ်လား အဘိုး"

"အေး ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ သိုက်ဆရာ ရသေ့ရဲ့ ပညာက တော်တော်မြင့်တာကွဲ့၊ ရွှေဂူရှင်မကို ကယ်ဖို့ လူကလေး သိုက်ထဲကို ပြန်ပြီးဝင်မှ ဖြစ်မယ်"

"ဗျာ၊ ကျုပ် သိုက်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်ရမယ် ဟုတ်လား အဘိုး၊ ကျုပ်ကို ကျောက်ဘီလူးကြီးတွေ ဝိုင်းပြီး သတ်ကြမှာ ပေါ့ အဘိုးရဲ့ "

"မသတ်ပါဘူး မောင်တာတေရယ်၊ ဟောဒီဆေးတောင့်ကို ယူသွား၊ သိုက်ထဲရောက်တော့ ဒီဆေးတောင့်ကို သွေးပြီး မောင်တာတေကိုယ်တိုင် သိုက်နန်းရှင်မရဲ့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး လိမ်းသလို လိမ်းပေးလိုက်ပေတော့။ ရွှေဂူရှင်မ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်ကွဲ့။"

"ဖြစ်ပါ့မလား အဘိုးရယ်"

"ဟာ ဖြစ်ပါတယ်ကွဲ့၊ မောင်တာတေအပေါ်ကို ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်စေရပါဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်တာတေ လာမှာ ကို သူတို့ ကြိုသိလို့ စောင့်နေကြပါပြီ။ သူတို့ သခင်မ အတွက် သူတို့ တွေမှာ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်နေကြရတာပါကွယ်။ ကိစ္စပြီးရင်သာ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့။ ကျုပ် ဒီ ညောင်ပင်ကြီးတွေအောက်ကပဲ စောင့်နေမယ်"

အဘိုးဆရာကြီး အဖေရှင်က သူ့ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားတဲ့ ပဝါအဖြူလေးကို ဖြုတ်ယူပြီး ကျုပ်ခေါင်းမှာ အဘိုးကိုယ်တိုင် ပေါင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဆေးတောင့်အပ်တယ်။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ကျို၊ ကျို"

ဟာ သိုက်တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီဗျို့။ ကျောက်လှေကားကြီးတွေကို မြင်နေရပြီ။

"ကဲ မောင်တာတေ သွားပေတော့၊ သူတို့ သိုက်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ"

ကျုပ်လည်း ဆေးတောင့်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာလိုက်တယ်။ ဟိုနေ့က တွေ့တဲ့ လက်လေးဖက်ပါတဲ့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးဗျ။

ကျုပ်က ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ လျှောက်ဝင်လိုက်တယ်။ ဆင်စွယ်ရောင်အခန်းကြီးကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူးဗျ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ဟာ နောက်တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်ပြန်ပြီဗျို့။ ကျုပ် ဝင်လာ ခဲ့တယ်။ ရွှေရောင်ခန်းမကြီးထဲက ရတနာတွေကြားထဲကို ကျုပ် ရောက်လာတယ်။ နတ်မိမယ်တစ်ယောက်တောင်မှ မတွေ့ဘူးဗျ။ ကျုပ် ဆက်လျှောက်တယ်။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း"

နောက်ဆုံး တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီ။ ပတ္တမြားအရောင် ခန်းမကြီးဗျ။ ရွှေလှေကားထစ်တွေနဲ့ ရွှေပလ္လင်၊ ရွှေကြာပွင့်ကြီးပေါ်က ရွှေကြုတ်နဲ့ ဝည့်ထားတဲ့ ပြဒါးပြာ။ ရသေ့ကြီး ဦးဘောဂ သိပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ပတ္တမြားခန်းမကြီးထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ အစိမ်းရောင် တင်းတိန်ကာထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်တယ်။ အရှေ့

မှာ ရပ်နေတဲ့ နတ်မိ မယ်လေးတွေ အစိမ်းရောင်နဲ့ ရွှေရောင်အဝတ်တွေ နဲ့ ဗျ။

ကျုပ်က သူတို့ ဘက်ကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ သူတို့ အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို လက်အုပ်ချီ ထားကြတယ်။

"ဆေးသွေးဖို့ ပေးပါ"

ကျုပ်ပြောလိုက်တာနဲ့ တင်းတိန်ကိုဖွင့်ပြီး နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး ထွက်လာတယ်။ ရေထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်တစ်ခုနဲ့ မြကျောက်ပြင်တစ်ချပ် ပေးတယ်။ ကျုပ်က ပတ္တမြားကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ပြီး ဆေးသွေးတယ်။ ရွှေခွက်ထဲက ရေကိုထည့်လိုက် သွေးလိုက်နဲ့ မြကျောက်ပြင်မှာ ဆေးတော်တော် ရလာတော့ ကျုပ်က ဆေးတောင့်ကို ပြန်သိမ်းပြီး မြကျောက်ပြင်ကို ယူတယ်။

ကျုပ်လုပ်သမျှကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတွေက သူတို့ ပါ ထရပ်ပြီး အစိမ်းရောင်ပိုးသား တင်းတိန် ဟိုဘက် ဒီဘက် ကိုင်ပြီး ဖွင့်ပေးကြတယ်။ အတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွှေသလွန်ပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်လေး လဲနေတဲ့ ရွှေဂူရှင်မ နန်းကြာမုံကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပတ္တမြားရောင် နီရဲနေတဲ့ ထိုင်မသိမ်းနဲ့ ခါးတောင်အင်္ကျီကို ဝတ် ထားတယ်ဗျ။ အခန်းတစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်နေတာပဲဗျို့။ တင်းတိန် ကာထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတွေက ရွှေယပ်တွေကိုင်ပြီး ရွှေဂူရှင်မကို ယပ်ခတ်ပေးနေကြတယ်။

ကျုပ်က ရွှေဂူရှင်မ လဲလျောင်းနေတဲ့ ရွှေသလွန်ဘေးကို ကပ်သွားပြီး မထိရက်လောက်အောင်လှတဲ့ လူလား၊ နတ်လား မသိနိုင်တဲ့ ရွှေဂူရှင်မရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အဘိုးဆရာကြီးရဲ့ ဆေးတော်ကို

သေသေချာချာ လိမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဆေးကုန်အောင် လိမ်းပြီးတာနဲ့ ကျုပ်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မြေကျောက်ပြင်ကို နတ်မိမယ်လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်လေးမှာ ပဲ...

"ဟာ သခင်မ သတိရ လာပြီ"

လို့ ရွှေယပ်ကိုင် နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး ပြောလိုက်တဲ့ အသံကို ကျုပ် ကြားလိုက်တယ်။ နတ်မိမယ်လေးတွေအားလုံး ရွှေသလွန်ဘေးမှာ ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကြည့်ကြတယ်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်မရယ်"

ကျုပ်ကတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

"သခင်မ နေကောင်းပါပြီကွယ်၊ ကဲ ကဲ ညီမတော်တို့ ဖယ်ကြဦးကွဲ့၊ သမားတော်လေးကို ကျေးဇူးပြုရပေဦးမယ်"

ရွှေဂူရှင်မက ရွှေသလွန်ညောင်စောင်းမှာ အသာလေး ထထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ရပ်နေတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်တယ်။

"အဖေရှင်ရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါပေတယ်။ ဟောဒီက မောင်ငယ် သမားတော်လေးကိုလည်း နန်းကြာမုံ ကျေးဇူးအထူး တင်လှပါတယ်ကွယ်။ ကဲ သမားတော်လေး ကြိုက်တဲ့ ရွှေငွေ ရတနာတွေကို ကြိုက်သလောက် ယူသွားနိုင်ပါတယ်"

"ဟာ ကျုပ် အဲဒါတွေ ဘာကိုမှ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ၊ ရွှေဂူရှင်မ ကျန်းမာသွားရင်ပဲ ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ"

"သမားတော်လေးရဲ့ စိတ်ထား မွန်မြတ်ပါပေတယ်။ ဒါ ဆိုရင်တော့

ဟောဒီ ရွှေကြက်ဖလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် သခင်မ ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါကိုတော့ ယူပါကွယ်"

ရွှေဂူရှင်မက သူ့လက်ဝါးပေါ်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတဲ့ ကြက်ဥလုံး အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ရွှေကြက်ဖရုပ်ကလေးကို ကျုပ်ကို ပေးတယ်"

"အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ်ကို အပြစ်တင်နေပါဦးမယ် ဗျာ"

"ဟာ အပြစ်မတင်စေရပါဘူးကွယ်၊ နန်းကြာမုံ ဟောဒီကနေ အဖေရှင်ကို လှမ်းပြီး လျှောက်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ ယူပါ မောင်ငယ်"

ကျုပ် ရိုရိုသေသေ သွားပြီး ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ပြန်ဖို့ ပြင်တယ်။ အဘိုးဆရာကြီးက ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ခဲ့လို့ မှာ လိုက်တယ်လေဗျာ။

ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးထဲကနေ ကျုပ် ပြန်ထွက်လာတော့ အဘိုးဆရာကြီးက ညောင်ပင်ကြီး အောက်ကနေ ကျုပ်ကို စောင့်နေတယ်။

ကျုပ်က ခေါင်းက ပဝါနဲ့ ဆေးတော်ကို အဘိုးဆရာကြီးကို ပြန်အပ်လိုက်တယ်။ အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ်ကို ဆပ်သမြှောင် သွားတဲ့ လမ်းအရောက် လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ခဏလေးနဲ့ ဆပ် သမြှောင်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ ကို မျှော်နေကြတဲ့ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမနဲ့ ကိုအောင်ပွားကို တွေ့တယ်။ ကျုပ်က ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေကို လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

ဆရာတော်လည်း တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ ။ ကိုအောင်ပွားက ကျုပ်ကို လှည်းနဲ့ ပြန်ပို့ပါတယ်။ ကျုပ် ခါးပိုက်ထောင်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ရွှေကြက်ဖလေး အကြောင်းကိုတော့ ဆရာတော်

ဦးဥတ္တမကိုရော၊ ကိုအောင်ပွားကိုရော ပြောမပြခဲ့ဘူးဗျ။

ထနောင်းကုန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ရွှေဂူရှင်မ ပေးလိုက်တဲ့ ရွှေကြ
က်ဖလေးကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကျုပ်ရဲ့ သံသေတ္တာထဲမှာ အသာက
လေး သိမ်းထားလိုက်တယ်။

တာတေ

***